

gjøre, hvorvidt man ansaae det formelt nødvendigt at tage Beslutning om saadanne Udgifter. Det vil i ethvert Fald blive en formel Afgjorelse; hvorvidt der fra Grundlovens § 52 maatte kunne hentes Grunde til en saadan, skal jeg lade staae hen. Saavidt mig bekjendt, er det ogsaa gaaet saaledes i den første Rigsdags-samling. Man har ikke fordret nogen Tillægsbevilling, man har ikke sat en Tillægsbevillingsparagraf i Finantsloven, men Udgiften ved saadanne Love er gaaet til Statsrevisionen. Det er først, om jeg ikke tager Feil, i Sessio-nen 1855—56 og Sessjonen 1856—57, at Forholdet har stillet sig ganske anderledes: I Sessjonen 1855—56 blev der i Landstinget forelagt en Tillægslovningslov; den gik herfra til Folkethinget og fik der en Tillægsparagraf, der sagde, at „for disse Udgifter skulde tages Tillægsbevilling“; den gik tilbage til Landsthin-get og blev der vedtagen med den i Folkethin-get indkomne Tillægsparagraf, dog med den udtrykkelige Erklæring fra Udvalgets Side, at man ikke anerkjendte Nødvendigheden af denne Paragraf og ikke tillagde den nogen Betydning i og for sig. I Sessjonen 1856—57 fremkom, saavidt mig bekjendt, den første Lov med en saadan Tillægsparagraf, hvori Bevil-lingen fandtes. Det er dette Forhold, der fore-kommer mig at være mindre rigtigt. Betraget i og for sig, kan denne Tilføining jo ikke siges at være i Strid med Grundloven, men, nærmere beseet, vil det sees, at den ogsaa er aldeles overlødig; jeg skulde tillade mig at troe, at den i ethvert Fald aldeles ingen Betydning har. Det er kun ved at refereres til den finantsielle Bevillingslov, ved at henføres til Grundlovens § 52, at den har noget at be-tyde. I denne Betydning kan jeg ikke andet end see, at den er i Strid med Grundloven. Jeg kan til Nød forstaae, og knap nok endda, at man kan have Tillægsbevillingslove for saa-danne Udgifter; allerede det synes mig at være en meget vid Fortolkning at sige, at Tillægs-bevillingslove skulde stemples til Finantslove. Der er dog det at mærke ved en saadan Lov, at det er en reet finantsiel Lov, hvor slet ingen andre Bestemmelser tages ved Siden af Bevil-lingen af Summerne, og dette har nu engang faaet en yderligere Hævd for sig; thi, saavidt

mig bekjendt, har det fra Først af været Praxis; men hvad derimod Bevillingsbestemmelser i an-dre Love angaaer, da skriver det første Tilfælde af denne Art, saavidt jeg erindrer, sig fra Ses-sjonen 1855—56. Hvorledes man nu end bømmer om almindelige Tillægsbevillingslove, saa kan jeg ikke see rettere, end at man vanskelig efter Grundlovens Ord vil kunne sige, at naar der her i denne Lov staaer, at de ved denne Lov i Finantsaaret 1860—61 foranle-digede Udgifter bevilges til Udbetaling, dette da skulde stemple Loven til en Finantslov, at det skulde gjøre det til en Deel af en Finantslov. Grundlovens Ord ere jo i saa Henseende tem-melig klare; der staaer udtrykkelig i § 52, at der skal see en Forelæggelse af Overslaget over samtlige Statsens Indtægter og Udgifter, og der staaer i Slutningen af den samme Paragraf, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Denne anførte Grund til at udelade disse Tilføininger, hvad enten de nu udgjøre særskilte Paragraffer eller ikke, denne formelle Grund synes mig allerede at være tilstrækkelig, og det saameget mere, som man dog ikke engang derved er sik-ker paa at undgaae, at de ikke af Revisionen betragtes som Bevillinger. Vi ville erindre, at der idetmindste fra flere Sider er opstillet den Paastand, at ved Statsregnskabet skal der en Beslutning for enhver Udgift, som bringer Uoverensstemmelse mellem Statsregnskabet og Finantsloven; og det er jo sikkert, at naar der ingen bestemt Sum bevilges, maa der, for at Uoverensstemmelse kan blive tilveiebragt, ogsaa tages Beslutning af Revisionen. Men foruden denne formelle Side kan en saadan Tilføining i sine Følger ogsaa have en reel, der ikke heller er uvæsentlig. Efter Grundlovens § 52 skal enhver Finantslov først forelægges i Folke-thinget. Det er en saa udtrykkelig Bestemmelse, at der ikke kan være Tale om, at der nogen-sinde skulde kunne afsøiges derfra. Dersom det nu blev en bestemt anerkjendt Praxis, at enhver Lov, hvor der er Spørgsmaal om Udgifter, skulde have en saadan Tilføining, der kun — jeg skal tillade mig at gjentage det — kan have Betydning som en Deel af en Finants-lov, dersom, siger jeg, en sliq Praxis skulde blive anerkjendt, saa vilde Følgen deraf være,